

Lieta C-443/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 7. jūnijs

Iesniedzējtiesa:*Tribunal Superior de Justicia del País Vasco* (Spānija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 24. aprīlis

Prasītāja:*Vodafone España S.A.U.***Atbildētāja:***Diputación Foral de Guipúzcoa***Pamatlietas priekšmets**

Tiesvedība, kurā tiek apstrīdēts *Tribunal Económico-Administrativo Foral (T.E.A.F.) de Guipuzkoa* (Gipuskojas provinces forālā nodokļu pārsūdzības iestāde, Spānija) lēmums, ar kuru ir noraidītas sūdzības par lēmumiem, kuros daļēji ir apmierināti labošanas un atmaksas pieteikumi saistībā ar pašdeklarēšanās kārtībā aprēķināto īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokli, kas samaksāts par publisko radiofrekvenču piešķirumu privātai lietošanai.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Prejudiciālā jautājuma, kas tiek uzdots saskaņā ar LESD 267. pantu, priekšmets ir noskaidrot, vai ar Direktīvu 2002/20 ir saderīgs tāds valsts tiesiskais regulējums, kas ar vispārēju īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokli, kas vispārēji piemērojams publisko īpašumu administratīvajiem piešķirumiem, apliek tāda telekomunikāciju operatora radiofrekvenču izmantošanu, kas jau ir pakļauts citam maksājumam, ko sauc par spektra nodevu.

Prejudiciālais jautājums

“Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (OV L 108, [2002. gada] 24. aprīlis) 13. pants un ar to saistītie un papildinošie panti ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā apstākļi, ka Spānijas Karalistē un, it īpaši, vēsturiski fiskāli neatkarīgajā Gipuskojas teritorijā telekomunikāciju operatoram, kuram jau tiek piemērota tā dēvētā spektra nodeva, radiofrekvenču lietošanas tiesībām piemēro vispārēju īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokli, kas vispārēji piemērojams publisko īpašumtiesību administratīvajiem piešķirumiem un saskaņā ar forālo tiesisko regulējumu, kas reglamentē minēto nodokli?”

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva), it īpaši 12. un 13. pants.

Eiropas Savienības Tiesas judikatūra

Spriedums, 2012. gada 12. jūlijs, *Vodafone España* un *France Telecom España* (C-55/11, C-57/11 un C-58/11, EU:C:2012:446).

Spriedums, 2003. gada 18. septembris, *Albacom* un *Infostrada* (C-292/01 un C-293/01, EU:C:2003:480).

Spriedums, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* un citi (283/81, EU:C:1982:335)

Spriedums, 2019. gada 30. janvāris, *Beļģija/Komisija* (C-587/17 P, EU:C:2019:75)

Spriedums, 2017. gada 15. marts, *Aquino* (C-3/16, EU:C:2017:209)

Spriedums, 2014. gada 17. jūlijs, *Torresi* (C-58/13 un C-59/13, EU:C:2014:2088)

Spriedums, 2015. gada 9. septembris, *X* un *van Dijk* (C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564)

Spriedums, 2017. gada 18. janvāris, *IRCCS – Fondazione Santa Lucia* (C-189/15, EU:C:2017:17)

Atbilstošās valsts tiesību normas

Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones (Vispārējais telekomunikāciju likums 32/2003 (2003. gada 3. novembris)).

Ley 9/2014, de 9 de mayo, General de Telecomunicaciones (Vispārējais telekomunikāciju likums 9/2014 (2014. gada 9. maijs)).

Norma Foral General Tributaria, de 30 de diciembre de 1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados (Gipuskojas vēsturiskās teritorijas vispārējais nodokļu normatīvais akts (1987. gada 30. decembris) par īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokli).

Ley 12/2002, de 23 de mayo, por la que se aprueba el Concierto Económico con la Comunidad Autónoma del País Vasco (Likums 12/2002 (2002. gada 23. maijs), ar kuru pieņem Basku Zemes autonomās kopienas ekonomisko nolīgumu).

Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (Likums 33/2003 (2003. gada 3. novembris) par valsts pārvaldes iestāžu īpašumu).

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un procesa izklāsts

- 1 2018. gada 23. aprīlī *Vodafone España, S.A.U.* cēla prasību par *Tribunal Económico-Administrativo Foral de Gipuzkoa* (Gipuskojas provinces forālā nodokļu pārsūdzības iestāde) 2018. gada 15. februāra nolēmumu, ar kuru ir noraidītas sūdzības *Servicio de Impuestos Indirectos y Tributos Medioambientales* 2016. gada 25. februāra lēmumiem, kuros daļēji ir apmierināti labošanas un atmaksas pieteikumi saistībā ar pašdeklarēšanās kārtībā aprēķinātajiem īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokļiem, ĪAN [Īpašuma atsavināšanas nodoklis] un DATDN [Dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodoklis] jeb ĪAAN [Īpašuma atsavināšanas pret atlīdzību nodoklis], kas samaksāti par publisko radiofrekvenču piešķirumu privātai lietošanai.
- 2 Savā prasībā minētā sabiedrība norāda, ka pēc tam, kad bija veikusi nodokļa aprēķinu pašdeklarēšanās kārtībā, pamatojoties uz ĪAAN tiesisko regulējumu, tā uzskatīja, ka šie lēmumi esot prettiesiski gan attiecībā uz nodokļa bāzes, kura 2016. gada 25. februāra lēmumus tika labota, aprēķinu gan arī tāpēc, ka ar nodokli pašu par sevi tiek pārkāptas Eiropas Savienības tiesiskais regulējums.
- 3 2018. gada 6. septembrī *Diputación Foral de Gipuzkoa* (Gipuskojas forālā pašvaldības padome) sniedza rakstisku atbildi, kurā noraidīja apstrīdēto nodokļu dubulto uzlikšanu, pamatojoties uz atšķirību starp nodokli un nodevu *Norma Foral General Tributaria* [Vispārējais forālais nodokļu normatīvais akts].
- 4 2019. gada 23. janvārī iesniedzējtiesa izdeva rīkojumu, ar kuru lietas dalībniekiem tika noteikt termiņš apsvērumu iesniegšanai, lai tie paustu savu viedokli par

lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu Tiesai ar mērķi noskaidrot, kā ir izprotams Direktīvas 2002/20/EK 13. pants, proti, saistībā ar tādu dalībvalsts pilnvaru atbilstību, ar kurām tiek prasīta atlīdzība par radiofrekvenču izmantošanas tiesībām (sauktu par spektra nodevu), ar kuru tiek uzlikts papildu maksājums, kas izriet no vispārējas iekšzemes nodevas (nodokļa), kas uz minētajām frekvencēm attiecināmo publisko radiofrekvenču privātai lietošanai administratīvo piešķirumu uzskata par īpašuma atsavināšanu pret atlīdzību.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 5 Pamatojoties uz savu prasību, lai minētās nodevas tiktu atceltas, prasītāja būtībā apgalvo, ka *ĪAAN* piemērošana izraisa dubultu nodokļa uzlikšanu, kas ir pretrunā Eiropas Savienības tiesībām attiecībā uz nodevu par publiskas radiofrekvenču rezervēšanu (vai spektra nodevu), kurš šobrīd ir reglamentēts *Ley General de Telecomunicaciones, 9/2014 (LGT) 9/2014* (2014. gada 9. maijs), 1 pielikuma 3. punktā, kas notiek tādēļ, ka nodokļa iekasējamības gadījums rodas atbilstoši šajā likumā paredzētajam noteikumam par publisko radiofrekvenču privātai lietošanai administratīvā piešķirumu; saskaņā ar forālo tiesību normu par ĪAN no tā izriet nodokļa bāze, ko veido piešķiruma cena vai maksājums un ikgadējā (spektra) nodevas kapitalizācijas faktora 10 % apmērā.
- 6 Turklāt ar to tika transponēts Direktīvas 2002/20 (atļauju izsniegšanas direktīva) tiesiskais regulējums, it īpaši, tās 12. un 13. pants, kuru tiešā iedarbība, citu starpā, ir konstatēta Tiesas 2012. gada 12. jūlija spriedumā C-55/11 un ar to saistītajās lietās; tas pamato aizliegumu valstīm noteikt citas maksas vai maksājumus, nekā tajos paredzētie. Pirms šī sprieduma tika pasludināti citi agrāki spriedumi, piemēram, 2003. gada 18. septembra spriedums *Albacom* un *Infostrada* (C-292/01 un C-293/01, EU:C:2003:480). Prasītāja apgalvo, ka ĪAN mērķis nav garantēt resursu optimālu izmantošanu, un visbeidzot tā norāda, ka iekšzemes nodokļu veidu dažādība nav būtiska, kā to iezīmē Tiesas 2017. gada 18. janvāra spriedums *IRCCS-Fondazione Santa Lucia* (C-189/15, EU:C:2017:17).
- 7 Savukārt *Diputación Foral de Gipuzkoa* noraidīja apstrīdēto nodokļu dubulto uzlikšanu, pamatojoties uz atšķirību starp nodokli un nodevu *Norma Foral General Tributaria* (16. panta 2. punkts), uzsverot, ka ĪAN ir nodoklis, ar kuru kā tādu tiek aplikti administratīvie piešķirumi (*Norma Foral* 18/1987 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts). Pēc tam tā atsaucās uz nodevu par publiskas radiofrekvenču rezervēšanu, kuru šajā lietā reglamentē *LGTT 32/2003*, tostarp tā 49. pants par minēto nodevu mērķi, secinot, ka iekasējamības gadījums ir jebkuras šādas publiskas frekvences rezervēšana privātai lietošanai un pārvaldības izdevumu segšana, tādējādi secinot, ka nepastāv nodokļu dubulta uzlikšana, jo ĪAN iekasē par īpašumtiesību maiņu, kas izriet no izmantošanas, un nevis par privātas lietošanas rezervēšanu, uz ko attiecas nodeva. *Diputación Foral de Gipuzkoa* norāda, ka Direktīvas 2002/20/EK 12. un 13. pants neierobežo dalībvalstu vispārēju kompetenci reglamentēt citus nodokļu veidus, kā tas ir ĪAN vai uzņēmuma ienākuma nodokļa gadījumā, kurus jāmaksā uzņēmumiem, un tāpat

jāievēro *TEAF*, atsaucoties uz Madrides un Galīcijas Augstāko tiesu attiecīgo Palātu spriedumiem, no kuriem izrietot, ka ĪAN nav atlīdzība par telekomunikāciju sniegšanas pakalpojumiem. Visbeidzot, *Diputación Foral de Gipuzkoa* noraida arī apgalvoto iekšzemes nodokļu kategoriju nebūtiskumu, jo runa ir par summām ar atšķirīgu nodokļa iekasējamības gadījumu, tāpat kā tas ir ar uzņēmuma ienākuma nodokli vai PVN.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 8 Saskaņā ar *Ley General de Telecomunicaciones*, kas konkrētajā gadījumā bija jau šobrīd atceltais *Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones* (2003. gada 4. novembra *BOE* Nr. 264), šajā sakarā tiek piemērotas noteiktas nodevas, attiecībā uz kurām 49. panta 3. punktā bija norādīts, ka “neskarot 2. punktā noteikto, noteiktās nodevas publisko radiofrekvenču izmantošanai [...] mērķis ir nepieciešamība nodrošināt šo resursu optimālu izmantošanu, ņemot vērā piešķirtā īpašuma vērtību un tā retumu”. Šo noteikumu šobrīd aizstāj jaunā *LGT 9/2014* (2014. gada 9. maijs) 71.3. pants.

Abu likumu I pielikums reglamentē dažādus maksājumus, kuru starpā ir nodeva par publiskas radiofrekvences rezervēšanu [izmantošanu], uz kuru attiecas 3. punkts šādā redakcijā: “Jebkuras publiskās radiofrekvences rezervēšana operatoram, kas darbojas vienas vai vairāku personu vai uzņēmumu labā, privātai vai īpašai lietošanai, tiek aplikta ar ikgadēju nodevu šajā punktā noteiktajā kārtībā. Lai noteiktu šīs nodevas summu, kas jāmaksā nodokļa maksātājiem, jāņem vērā rezervētās frekvences lietotāju tirgus vērtība un rentabilitāte, kuru varētu gūt saņēmējs [...]”.

Šo nodevu kompetentā valsts pārvaldes iestāde, pirmkārt, pieprasīja no prasītājas telekomunikāciju operatores uzņēmuma; tā tiek noteikta kā spektra nodeva Direktīvas 2002/20/EK 13. panta izpratnē, kura mērķis un garantijas ir paredzētas iepriekš minētā *LGTT* noteikumos.

- 9 Otrkārt, *Diputación Foral de Gipuzkoa* turklāt uzlika šim operatoram vispārēju nodokli, proti, Īpašuma atsavināšanas nodokli īpašuma atsavināšanas pret atlīdzību nodokļa (ĪAAN) veidā, kas saskaņā ar *Concierto Económico con el Estado*, kas pieņemts ar *Ley 12/2002, de 23 de Mayo*, reglamentē un pārvalda šīs vēsturiskās teritorijas forālo sistēmu, aizvietojojt Valsts nodokļu pārvaldi.

Gan valsts tiesiskais regulējums, gan šajā gadījumā piemērojamais Gīpuskojas forālais tiesiskais regulējums kā nodokļu iekasējamības gadījumu reglamentē tostarp administratīvo piešķirumu kā īpašuma atsavināšanu.

- 10 Ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai ir nepieciešams iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. panta. Šajā ziņā tā uzskata, ka šo abu uzlikto maksājumu atbilstība Direktīvai 2002/20 ir ļoti apšaubāma; šis jautājums nav ticis nedz uzdots, nedz arī aplūkots piemērojamajās direktīvās vai Tiesas judikatūrā, it īpaši, ņemot vērā to, ka citu pašas Spānijas

valsts tiesu ieskatā abas nodevas ir uzskatāmas par saderīgām [ar Savienības tiesībām], kā rezultātā minētajai tiesai trūkst pārliecības par vienveidīgu direktīvas piemērošanu saistībā ar prasītājas apgalvoto nesaderību.

- 11 Prasītāja turklāt norāda, ka paša Spānijā spēkā esošais *Ley General de Telecomunicaciones vigente en España (Ley 9/2014)* 64.5. pantā par licences atsaukšanas iemeslu uzskata “īpašuma atsavināšanas un dokumentāri apliecinātu tiesisko darījumu nodokļa nemaksāšanu”; tādējādi var uzskatīt, kā to paredz *mens legislatoris*, ka abi nodokļi vai nu var, vai tiem ir jāpastāv vienlaicīgi, un ĪAAN faktiskais izmantošanas atļaujas nosacījums.
- 12 Iesniedzējtiesa uzskata par atbalstāmu operatora *Vodafone España S.A.U.* interpretāciju, kas pamatojas uz tādiem Tiesas spriedumiem kā 2012. gada 12. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-55/11, C-57/11 un C-58/11, kas arī attiecas uz Spānijas Karalisti un kuros ir izslēgts, ka dalībvalstis var piemērot atšķirīgas maksas vai maksājumus nekā Direktīvas 12. un 13. pantā noteiktos, izmantojot *Administración foral de Gipuzkoa* un iekšzemes spriedumos nostiprināto kritēriju, ka spektra nodeva un ĪAAN ir atšķirīgi nodokļa iekasējamības gadījumi.
- 13 Pieņemot, ka *LGTT* šajā jomā transponē minētos direktīvas 12. un 13. pantu, to, kas izriet no I pielikuma 3. punktā reglamentētā maksājuma, var saprast vienīgi, atsaucoties uz publiskās radiofrekvences izmantošanas licencēm, kā tās ir reglamentētas spēkā esošā likuma 62. pantā. Tomēr minētajā noteikumā ir paredzēts, ka, diferencējot koplietošanu, īpašo vai privāto lietošanu, nosakot maksājumu tikai diviem pēdējiem minētajiem, “publisko radiofrekvenču īpaša lietošana ir tā, ko veic pa frekvenču joslām, kuras ir paredzētas kopējai lietošanai, neierobežojot operatoru vai lietotāju skaitu, un ar tādiem tehniskajiem nosacījumiem un pakalpojumiem, kas katrā gadījumā tiek noteikti” un “publisko radiofrekvenču privāta lietošana ir tā, ko veic konkrētu frekvenču ekskluzīva izmantošana vai ierobežotam lietotāju skaitam tajā pašā piemērošanas fiziskajā jomā”. 3. un 4. punkts attiecas uz gadījumiem, kad tiesību piešķiršanai publisku radiofrekvenču izmantošanai ir vispārējas atļaujas vai individuālas atļaujas veids, un 5. punktā ir noteikts, ka “pārējos gadījumos, kuri nav apskatīti iepriekšējos punktos, publisko radiofrekvenču privātas lietošanas tiesībām nepieciešams administratīvs piešķirums. Lai dotu šādu piešķirumu, pieteikuma iesniedzējam ir jāpierāda elektronisko sakaru operatora statuss [..]”.
- 14 Šī tiesiski administratīvā īpašo vai nozares publisko īpašumu, par kuriem ir runa, sistēma būtiski neatšķiras no tās, ko jebkāda veida valsts īpašumam Spānijas Karalistes valsts administratīvajām iestādēm kopīgi nosaka *Ley de Patrimonio de las mismas 33/2003 de 3 de Noviembre (LPAP)* [Likums 33/2003 (2003. gada 3. novembris) par to īpašumu] tā IV. nodaļas 84.-104. pantā, tādējādi jāsecina, ka telekomunikāciju operatoram, kurš ir atsevišķu frekvenču ekskluzīvs lietotājs, kā tas ir šajā gadījumā, tiek piešķirts reāls administratīvs piešķirums izmantot publisku īpašumu tiesībām tāpat kā tas ir noteikts Gipuskojas *Norma Foral* par ĪAN 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kura saturs ir tāds pats kā jebkuram

- piešķīrumam, kas nozīmē atļauju pret atlīdzību noteiktu laiku privāti izmantot publisku īpašuma.
- 15 Kopsavilkumā, veicot šādu radiofrekvenču piešķīrumu notiek ne lielāka, ne mazāka īpašumtiesību nodošana, kā jebkura cita piešķīruma gadījumā, un telekomunikāciju tiesības un kopējās valsts īpašumu administratīvās tiesības iesniedzējtiesas ieskatā, nepieļauj tādu interpretāciju, kādu pauž atbildētāja valsts pārvaldes iestāde.
 - 16 Pamatojoties uz iepriekš minēto, direktīvas un Tiesas judikatūras ietvaros nav būtiski nodalīt iekšzemes un nodokļu tehniskās atšķirības starp maksu un nodokli. Direktīvas 13. pants ļauj dalībvalstīm prasīt “maksu” un “maksājumus”, un tas, kas operatoram ir jāmaksā par šo radiofrekvences administratīvo piešķīrumu, nav nodoklis, bet gan piešķīruma maksa, tādēļ vispārējos gadījumos, uz ko attiecas *Norma Foral* par ĪAN 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts, tas nav liedzis ērti un mierīgu nodevas, proti, nodokļa, ieturējuma līdzāspastāvēšanu ar citu maksu, maksājumu vai publisko maksu, kas piešķīruma saņēmējam ir jāmaksā kā piešķīruma maksa, lai gan šobrīd tas tiek klasificēts kā maksājums, saskaņā ar *Ley General Tributaria estatal (ley 58/2003)* [Valsts vispārējā nodokļu likuma (Likums 58/2003 (2003. gada 17. decembris)) 2-2.b) pantu un attiecīgo Gipuskojas *Norma Foral*.
 - 17 Tomēr atšķirību nodalīšanai starp nodevu un nodokli iekšzemes tiesībās un attiecībā uz apsvērumiem par konceptuālajām atšķirībām starp šo abu maksu mērķi un piemērojamo summu, tiem pilnībā zūd jēga, ja Direktīvā 2002/20 ir aizliegta divu vai vairāk maksājumu vai maksu līdzāspastāvēšanu par šo pašu atļauju uzņēmumam, kas privāti lieto radiofrekvenču zonu, citiem vārdiem sakot, par to pašu “nodokļu piemērojamības pamatu”, ja vien maksa, finanšu apgrūtinājums vai maksājums, neraugoties uz tā veidu, sakrīt ar to, ko paredz direktīvas 13. pants; šāds vispārējs aizliegums skar jebkuru iekšzemes tiesību elementu, lai arī cik subtili nebūtu noteiktas šo jēdzienu nianšes un atšķirības pat tad, ja šis aizliegums ietekmē vispārējo nodevu sistēmu un tās vispārīgās kategorijas, kā tas ir ĪAN gadījumā.
 - 18 Tā tas izriet no būtiskiem punktiem Eiropas Savienības Tiesas 2012. gada 12. jūlija spriedumā *Vodafone España un France Telecom España* lietā (C-55/11, C-57/11 un C-58/11, EU:C:2012:446), it īpaši, tā 26.-28. punkta, kuros teikts, ka “dalībvalstis var iekasēt tikai šajā direktīvā paredzētās nodevas vai maksas par elektronisko komunikāciju pakalpojumu un tīklu nodrošināšanu” un ka “atļauju izsniegšanas direktīva kļūst par maksimālas saskaņošanas direktīvu tādā izpratnē, ka minētās direktīvas ietvaros dalībvalstis var iekasēt tikai šajā direktīvā paredzētās nodevas vai maksas par elektronisko komunikāciju pakalpojumu un tīklu nodrošināšanu. Kopējai sistēmai, kuru cenšas ieviest direktīva, tiktu liegta lietderīgā iedarbība, ja dalībvalstis varētu brīvi noteikt nodokļu slogu nozares uzņēmumiem.” Šo judikatūru pilnībā pārņēma Spānijas Karalistes Augstākā tiesa.

- 19 Iesniedzējtiesa pēc savas sākotnējās pārlicēības par abu maksājumu nesaderību ar [Savienības tiesībām], izklāsta, pauž arī apsvērumus, kuru dēļ tā ir nolēmusi iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, it īpaši ņemot vērā kasācijas sūdzību iespējamību, kas varētu tikt iesniegtas, ja būs acīmredzama pretruna starp tās spriedumu un Tiesas judikatūru. Šajā ziņā, pamatojoties uz ļoti labi zināmo 1982. gada 6. oktobra spriedumu, lietā *Cilfit* u.c. (283/81, EU:C:1982:335), iesniedzējtiesa atsaucas uz dažādiem spriedumiem, kas pamato šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu: spriedums, 2019. gada 30. janvāris, Beļģija/Komisija (C-587/17 P, EU:C:2019:75); spriedums, 2017. gada 15. marts, *Aquino* (C-3/16, EU:C:2017:209), 31.-33. punkts; spriedums, 2014. gada 17. jūlijs, *Torresi* (C-58/13 un C-59/13, EU:C:2014:2088), 32. punkts; spriedums, 2015. gada 9. septembris, *X* un *van Dijk* (C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564), 53. punkts; spriedums, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* u.c. (283/81, EU:C:1982:335).